

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI KRAJOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO W KADENCJI 2007-2011

Niniejsze sprawozdanie z działalności Krajowego Sądu Dyscyplinarnego obejmuje okres od VI Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów do 31 marca 2011 r.

Skład Krajowego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowy Sąd Dyscyplinarny, wybrany na VI Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, ukonstytuował się w następującym składzie:

Przewodniczący	– Józef Król
Wiceprzewodnicząca (obecnie Zastępca przewodniczącego)	– Alina Barcikowska
Wiceprzewodniczący (obecnie Zastępca przewodniczącego)	– Marian Jagiełło

Członkowie:

- Urszula Adamska
- Hanna Fludra
- Adam Hałdys (do 15 grudnia 2009 r.)
- Halina Koniecka-Maliszewska
- Maria Konopka
- Leszek Kramarczuk
- Roman Kurzawski (do 18 października 2008 r.)
- Waldemar Lachowski
- Zuzanna Mrugała
- Krystyna Sakson
- Elżbieta Szambelan-Bakuła
- Dorota Szewczak

Krajowy Sąd Dyscyplinarny wykonywał swoje zadania w oparciu o przepisy:

- ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001 r. Nr 31, poz. 359 z późn. zm.),
- ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228),
- ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.),
- Regulaminu postępowania dyscyplinarnego wobec biegłych rewidentów, uchwalonego przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów w dniu 5 lutego 2001 r. oraz zmienionego uchwałami KRBR z dnia 17 lutego 2004 r. i 28 grudnia 2005 r.,
- Regulaminu postępowania dyscyplinarnego wobec biegłych rewidentów przyjętego uchwałą nr 1619/38/2010 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 16 lutego 2010 r.

Orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego I instancji

W okresie od września 2007 r. do końca marca 2011 r. Krajowy Sąd Dyscyplinarny I instancji (zwany dalej Sądem) wydał 660 orzeczeń.

Przekrój rozstrzygnięć podejmowanych przez Sąd w poszczególnych latach przedstawiał się następująco:

- w 2007 r. (okres od września do 31 grudnia) wydanych zostało 57 orzeczeń, z czego 34 dotyczyły spraw z wniosków Krajowej Komisji Nadzoru (zwanej dalej KKN), 23 z kategorii spraw innych;
- w 2008 r. wydanych zostało 128 orzeczeń, z czego 88 w sprawie niedopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego w cyklu 2005-2006, 23 z wniosków KKN, 17 z kategorii spraw innych;
- w 2009 r. wydanych zostało 170 orzeczeń, z czego 114 w sprawie niedopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego w cyklu 2005-2006, 19 z wniosków KKN, 37 z kategorii spraw innych;
- w 2010 r. wydanych zostało 197 orzeczeń, z czego 172 w sprawie niedopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego (tj. za lata 2007-2008 – 149 orzeczeń, a z cyklu 2009 – 23 orzeczenia), 15 z wniosków KKN, 10 z kategorii spraw innych;
- w 2011 r. (okres od stycznia do 31 marca 2011 r.) wydanych zostało 108 orzeczeń, z czego 101 w sprawie niedopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego za rok 2009, 1 orzeczenie z wniosku KKN, 6 z kategorii spraw innych.

Z analizy przedstawionych danych wynika, że w ubiegłej kadencji najwięcej rozstrzygnięć Sądu dotyczyło zarzutów o brak szkolenia – łącznie 475 przypadków.

W odniesieniu do przedstawionych za poszczególne lata orzeczeń Sądu:

- 312 razy zapadała kara dyscyplinarna upomnienia;
- 126 razy zapadała kara dyscyplinarna nagany;
- raz wymierzona została kara pieniężna w wysokości 1500 zł;
- 6 razy wymierzano karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na jeden rok;
- 8 razy zapadała kara dyscyplinarna zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres jednego roku;
- 3 razy wymierzona została kara dyscyplinarna zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres dwóch lat;
- raz zapadła kara dyscyplinarna zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres trzech lat;
- raz wymierzona została kara dyscyplinarna wydalenia z samorządu biegłych rewidentów;
- 32 razy uznawano winę obwinionego i odstępowano od wymierzania kary z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu;
- uniewinniano 28 razy;
- umarzano postępowanie 73 razy;
- 29 razy odraczano rozprawy;
- raz – na wniosek Komisji Nadzoru Audytowego – doszło do sprostowania wyroku.

W załączniku do ww. sprawozdania przedstawiona została liczba biegłych rewidentów ukaranych przez Sąd, z podziałem na Regionalne Oddziały Izby.

Dominującą przesłanką w przypadku umarzenia postępowań przez Sąd był znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. W wyrokach uniewinniających, Sąd

powoływał się na to, że czyn zarzucany obwinionemu nie został popełniony, albo, że nie zawiera znamion czynu zabronionego. W sytuacjach, kiedy w ramach jednej sprawy pojawiało się kilku obwinionych, wymierzana była różna wysokość kary dla każdego obwinionego, a niekiedy postępowanie kończyło się uniewinnieniem.

Do innych spraw rozpatrywanych przez Sąd zaliczały się zażalenia na postanowienia Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego wnoszone przez uczestników postępowania.

W upływającej kadencji Sąd rozpatrzył 33 zażalenia, przy czym rozstrzygnięcia przedstawiały się następująco:

- 21 razy Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego;
- raz Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego – przekazując sprawę do ponownego rozpoznania;
- raz Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia dyscyplinarnego;
- raz Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zawieszeniu dochodzenia dyscyplinarnego;
- trzykrotnie Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia dyscyplinarnego;
- dwukrotnie Sąd uchylał zaskarżone postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zawieszeniu dochodzenia dyscyplinarnego;
- trzykrotnie Sąd odmówił przyjęcia zażalenia wniesionego przez osobę nieuprawnioną;
- raz Sąd po rozpoznaniu zażalenia wniesionego na postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego – umorzył postępowanie.

Wstępna kontrola aktów obwinienia (wniosków o ukaranie) oraz środków odwoławczych realizowana przez Przewodniczącego Krajowego Sądu Dyscyplinarnego

W ramach ww. obowiązków Przewodniczący dokonywał wstępnej kontroli pod kątem zachowania wymogów formalnych wszystkich wpływających do Sądu aktów obwinienia (po zmianie ustawy: wniosków o ukaranie) oraz zażaleń wnoszonych na postanowienia Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego.

Realizując swoje kompetencje nadzorcze w tym zakresie Przewodniczący Krajowego Sądu Dyscyplinarnego podejmował następujące rozstrzygnięcia:

- w jednym przypadku zarządzeniem odmówił uwzględnienia środka odwoławczego wniesionego na postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego, jako złożonego po terminie;
- w 9 przypadkach zarządzeniem odmówił przyjęcia środka odwoławczego wniesionego na postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego, jako złożonego przez osoby nieuprawnione;
- w jednym przypadku pisemnie poinformował uczestnika postępowania biegłego rewidenta (sprawa dotycząca nieopłacania składek członkowskich), że zakończenie sprawy przez Rzecznika postanowieniem o umorzeniu dochodzenia nie skutkuje – jak mylnie zrozmiał to biegły rewident – sankcją w postaci skreślenia z rejestru biegłych rewidentów;

- w jednym przypadku zwrócił postanowieniem akta sprawy do Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego, w celu usunięcia usterek formalnych.

Orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego II instancji

W dobiegającej końca kadencji Krajowy Sąd Dyscyplinarny II instancji (zwany dalej Sądem II instancji) rozpoznając odwołania wnoszone przez uczestników postępowania dyscyplinarnego podejmował rozstrzygnięcia, które miały charakter orzeczeń: uchylających (pierwsza grupa), zmieniających (druga grupa) albo utrzymujących w mocy (trzecia grupa) zaskarżone orzeczenia Sądu I instancji.

W ramach pierwszej grupy orzeczeń – Sąd II instancji:

- raz uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji wymierzający obwinionej karę dyscyplinarną nagany i przekazał sprawę Krajowemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do dalszego prowadzenia;
- raz uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji wymierzający obwinionej karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na jeden rok i przekazał sprawę Krajowemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do dalszego prowadzenia;
- raz uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji wymierzający obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia i umorzył postępowanie;
- raz uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji wymierzający obwinionemu karę dyscyplinarną nagany i przekazał sprawę Sądowi I instancji do dalszego prowadzenia;
- pięciokrotnie uchylił zaskarżone wyroki Sądu I instancji wymierzające obwinionym kary dyscyplinarne zawieszenia w czynnościach zawodowych na 1 rok i przekazał sprawy do dalszego prowadzenia Sądowi I instancji;
- raz uchylił zaskarżone zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Dyscyplinarnego o odmowie przyjęcia zażalenia wniesionego przez wnioskodawców na postanowienie Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego kończące postępowanie;
- raz uchylił zaskarżone postanowienie Sądu I instancji w sprawie kosztów procesu i zasądził dla strony nowe koszty.

W ramach drugiej grupy orzeczeń – Sąd II instancji:

- raz zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w taki sposób, że od jednego z zarzutów uniewinnił obwinioną, w pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji pozostaje bez zmian, tj. pozostawiono karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na 1 rok;
- raz zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w taki sposób, że w odniesieniu do jednego z czynów zamiast upomnienia, uznał winę obwinionej i odstąpił od wymierzania kary z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, w pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji pozostaje bez zmian, tj. pozostawiono karę upomnienia w odniesieniu do jednego z czynów oraz uznanie winy obwinionej bez wymierzania kary w przypadku pozostałych czterech czynów;
- czterokrotnie zmienił zaskarżone wyroki Sądu I instancji w taki sposób, że zamiast kary dyscyplinarnej upomnienia uznał winę obwinionych i odstąpił od wymierzania kary z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości zarzucanego im czynu;
- dwukrotnie zmienił zaskarżone wyroki Sądu I instancji w taki sposób, że zamiast kary dyscyplinarnej nagany wymierzył obwinionym karę dyscyplinarną upomnienia;
- raz zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w taki sposób, że zamiast kary dyscyplinarnej upomnienia uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu;

- raz zmienił zaskarżone postanowienie Sądu I instancji w zakresie określenia nowych warunków zawieszenia postępowania dyscyplinarnego;
- dwukrotnie zmienił zaskarżone wyroki Sądu I instancji w taki sposób, że zamiast kary dyscyplinarnej zawieszenia w czynnościach zawodowych na jeden rok wymierzył obwinionym karę dyscyplinarną nagany.

W ramach trzeciej grupy orzeczeń – Sąd II instancji:

- trzykrotnie utrzymał w mocy zaskarżone wyroki Sądu I instancji wymierzające obwinionym karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na jeden rok;
- raz utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji wymierzający obwinionemu łączną karę dyscyplinarną nagany oraz łączną karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na 3 lata;
- sześciokrotnie utrzymał w mocy zaskarżone wyroki Sądu I instancji wymierzające obwinionym karę dyscyplinarną nagany;
- 11 razy utrzymał w mocy zaskarżone wyroki Sądu I instancji wymierzające obwinionym karę dyscyplinarną upomnienia;
- raz utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji, który uniewinnił obwinionego;
- dwukrotnie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienia Sądu I instancji oddalające wnioski strony o wznowienie postępowania;
- czterokrotnie utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Dyscyplinarnego o odmowie przyjęcia zażalenia wniesionego przez osoby nieuprawnione;
- raz utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Dyscyplinarnego o odmowie przyjęcia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania;
- trzykrotnie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Sądu I instancji o pozostawieniu środka odwoławczego bez rozpoznania.

Najczęstsze naruszenia prawa dokonane przez biegłych rewidentów

W okresie sprawozdawczym przedmiotem rozstrzygnięć Krajowego Sądu Dyscyplinarnego były następujące naruszenia prawa:

- Norma nr 1 wykonywania zawodu biegłego rewidenta – punkty: 1, 13, 14, 17, 18-21, 26, 27, 28, 29, 31, 32-40, 41, 42, 43, 49, 70, 74, 75, 75 c, 77-82, Norma nr 5 wykonywania zawodu biegłego rewidenta – punkty: 17, 18, 20, 21, 21 d, 23, 24, art. 12 ust. 2 pkt 3, art. 12 ust. 3, art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001r. Nr 31, poz. 359 z późn. zm.), art. 45 ust. 3 i 4, art. 52 ust. 2, art. 65 ust. 2 pkt 4, art. 65 ust. 3 pkt 1, art. 65 ust. 6, art. 66 ust. 2 pkt 4, art. 66 ust. 4 i 6, art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 z późn. zm.), pkt 9.2 oraz rozdział IX Kodeksu etyki zawodowej biegłych rewidentów – w odniesieniu do spraw z wniosków KKN;
- art. 3, art. 12 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001r. Nr 31, poz. 359 z późn. zm.), punkty: 2.2, 3.1, 3.1 a, 3.3, 4.1, 5.1, 7.1 c, 7.3 b, 7.4 c Kodeksu etyki zawodowej biegłych rewidentów – w odniesieniu do spraw innych;

- art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, pkt 5.3 Kodeksu etyki zawodowej biegłych rewidentów – w odniesieniu do spraw za brak szkolenia w cyklach 2005-2006, 2007-2008 oraz w roku 2009.

Sprawy w sądach powszechnych

W przypadku odwołań wnoszonych przez strony postępowania dyscyplinarnego do sądów powszechnych ważne w przypadku kognicji tych sądów okazało się uchwalenie ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym. Do czasu wejścia w życie przepisów ww. ustawy odpowiednim do rozpoznawania odwołań od wyroków Sądu II instancji pozostawał Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego. Po tym, jak zaczęły obowiązywać przepisy ww. ustawy (tj. od 6 czerwca 2009 r.) właściwy pozostawał do rozpoznawania odwołań od wyroków Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, jako Sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w mijającej kadencji wydał następujące rozstrzygnięcia:

- w czterech przypadkach uchylił wyroki Sądu II instancji KIBR i przekazał sprawy do ponownego rozpoznania;
- w dwóch przypadkach oddalił odwołania;
- w jednym przypadku zmienił wyrok Sądu II instancji KIBR w taki sposób, że uniewinnił obwinioną;
- w jednym przypadku uchylił wyroki Sądu I i II instancji KIBR i umorzył postępowanie.

Na dzień 31 marca 2011 r. pozostawały do rozpoznania w Sądzie Apelacyjnym – Sądzie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych cztery sprawy.

Rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydane w okresie sprawozdawczym przedstawiały się następująco:

- czterokrotnie uchylano orzeczenia Sądu, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania;
- dwukrotnie umarzono postępowanie odwoławcze pozostawiając w mocy orzeczenia Sądu;
- czterokrotnie oddalano odwołania obwinionych;
- raz uchylono orzeczenie Sądu i umorzono postępowanie;
- dwukrotnie uchylono orzeczenie Sądu i uniewinniono obwinionego.

Na dzień 31 marca 2011 r. pozostawały do rozpoznania w Sądzie Okręgowym – Sądzie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych trzy sprawy.

Zmiany w postępowaniu dyscyplinarnym przed Krajowym Sądem Dyscyplinarnym wynikające z wejścia w życie ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym

Kończy się kadencja przynosząca wiele zmian dla samorządu biegłych rewidentów, w tym dla Krajowego Sądu Dyscyplinarnego. Kluczowym dla całego środowiska biegłych rewidentów stało się przyjęcie nowej ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228), zwanej dalej: „ustawą”. Ustawa zaczęła obowiązywać od dnia 6 czerwca 2009 r. i zdefiniowała kompetencje nadzoru publicznego tj. Komisji Nadzoru Audytowego, określając prawa i obowiązki biegłych rewidentów oraz podmiotów uprawnionych do badania sprawozdań finansowych, strukturę i organizację organów Krajowej Izby Biegłych Rewidentów. Ustawa wprowadziła daleko idące zmiany w prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego przed Krajowym Sądem Dyscyplinarnym:

- ustawodawca zdefiniował na nowo zakres odpowiedzialności dyscyplinarnej wskazując, że biegły rewident podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z przepisami prawa, standardami rewizji finansowej, zasadami niezależności oraz zasadami etyki zawodowej,
- poszerzony został w ustawie katalog kar dyscyplinarnych. Wprowadzona została kara pieniężna, wymierzana do dwukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Ponadto, zamiast dotychczas obowiązującej kary „zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres od roku do lat trzech” wprowadzona została kara „zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres od roku do lat trzech”. Krajowy Sąd Dyscyplinarny został obok głównego katalogu kar, dodatkowo wyposażony w instrument o charakterze dyscyplinującym, tj. możliwość zobowiązania biegłego rewidenta do odbycia szkolenia. W sytuacji, gdy obwiniony nie odbędzie takiego szkolenia w ustalonym terminie, wymierzana jest w stosunku do niego kara pieniężna albo kara zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres od roku do lat trzech. Nowością w odniesieniu do poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie jest obowiązek publikowania na stronie internetowej Krajowej Izby Biegłych Rewidentów najsurowszych kar, tj. kary zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej oraz kary wydalenia z samorządu biegłych rewidentów. Przepis ten pozwala na lepsze informowanie środowiska gospodarczego i sprzyja transparentności działań samorządu. Wprowadzono do ustawy nową instytucję skracającą i upraszczającą postępowanie, czyli dobrowolne poddanie się karze. Instytucja ta może być zainicjowana przez obwinionego, przed rozpoczęciem postępowania przed Krajowym Sądem Dyscyplinarnym,
- ustawa wzmocniła prawo obwinionego do obrony, dając możliwość ustanowienia jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców wybranych spośród członków Krajowej Izby Biegłych Rewidentów, adwokatów lub radców prawnych na każdym etapie postępowania,
- ustawa wprowadziła zmiany w zakresie obliczania terminu przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego wskazując, że jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa lub przestępstwa skarbowego to przedawnienie przewinienia dyscyplinarnego nie następuje wcześniej niż przedawnienie przewidziane w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) albo

w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.),

- ustawa przyznała szczególne uprawnienia Komisji Nadzoru Audytowego, która musi być zawiadamiana o terminie posiedzenia lub rozprawy Krajowego Sądu Dyscyplinarnego oraz otrzymuje wszystkie orzeczenia Sądu, od których służy jej prawo wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
- ustawa przewidziała możliwość zaskarżania orzeczeń Krajowego Sądu Dyscyplinarnego do Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Przed zmianą ustawy odwołania kierowane były bezpośrednio do Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
- ustawa określiła końcowy termin mocy obowiązującej dotychczasowego Regulaminu postępowania dyscyplinarnego wobec biegłych rewidentów, obligując Krajową Radę Biegłych Rewidentów do uchwalenia nowego Regulaminu. Krajowa Rada Biegłych Rewidentów w dniu 16 lutego 2010 r. uchwałą nr 1619/38/2010, przyjęła Regulamin postępowania dyscyplinarnego wobec biegłych rewidentów, uwzględniający nowe rozwiązania ustawy w tym zakresie.

Narady szkoleniowe

W celu podnoszenia kwalifikacji sędziów, dbałości o jakość pracy Krajowego Sądu Dyscyplinarnego i prawidłowego wykonywania obowiązków ustawowych organizowano narady szkoleniowe. Wielokrotnie były organizowane wspólne szkolenia z Krajowym Rzecznikiem Dyscyplinarnym i jego zastępcami, mające na celu wymianę poglądów oraz doświadczeń w zakresie stosowania przepisów procedury dyscyplinarnej oraz procedury karnej. Podczas szkoleń radca prawny Krajowej Izby Biegłych Rewidentów oraz zawodowy sędzia prowadzili wykłady (także w formie studium przypadku), wyjaśniając skomplikowane kwestie pojawiające się w zakresie orzekania.

Proponowane zmiany do ustawy

Członkowie Krajowego Sądu Dyscyplinarnego postulowali określone zmiany do nowej ustawy, mające na celu uelastycznienie i udrożnienie procedury dyscyplinarnej, zwracając w szczególności uwagę na:

- praktyczną trudność niezwłocznego publikowania prawomocnych wyroków Sądu w przypadku orzekania kar zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej oraz wydalenia z samorządu biegłych rewidentów (ustawa nie przewidziała mechanizmu wnoszenia odwołań za pośrednictwem Sądu, a bez bieżącej informacji o ewentualnie prowadzonych postępowaniach przed sądami powszechnymi nie ma pewności co do prawomocności orzeczeń Sądu);
- konieczność jednoznacznego określenia procedury (karnej bądź cywilnej), według której Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych będzie rozpoznawał odwołania wnoszone od orzeczeń Sądu;
- zasadność ustanowienia instytucji „honorowego biegłego rewidenta” – co pozwoliłoby uniknąć wszczynania postępowań dyscyplinarnych np. za niedopełnienie obowiązku szkolenia wobec starszych, często schorowanych osób, które nie zamierzają podejmować się badania sprawozdań;

- konieczność jednoznacznego rozstrzygnięcia, czy w przypadku braku strony pokrzywdzonej może mieć miejsce czyn podlegający ocenie z punktu widzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej;
- niejasny zapis dotyczący wynagrodzenia, będącego wyznacznikiem niezależności firmy audytorskiej podejmującej się badania sprawozdań finansowych (do czego należy porównywać „40% przychodu rocznego z tytułu świadczenia usług na rzecz jednostki”).

Podsumowanie V kadencji

Członkowie Krajowego Sądu Dyscyplinarnego wykonując swoje ustawowe obowiązki, oceniali każdą sprawę indywidualnie, dokładnie analizując materiał dowodowy zgromadzony w aktach.

W trakcie kadencji zanotowano niewielką liczbę odwołań kierowanych do sądów powszechnych w stosunku do ogólnej liczby rozpoznawanych przez Krajowy Sąd Dyscyplinarny spraw, a także pomyślne dla Krajowej Izby rozstrzygnięcia w tych sądach. Ponadto Komisja Nadzoru Audytowego nie zakwestionowała (poprzez np. wniesienie odwołania do sądu powszechnego) żadnego orzeczenia, a tylko w jednym przypadku wystąpiła z wnioskiem o sprostowanie konkretnego przepisu prawa.

W mijającej kadencji sędziowie rozstrzygali wiele złożonych spraw, skierowanych na drogę postępowania dyscyplinarnego przez Krajową Komisję Nadzoru oraz instytucje zewnętrzne. Ponadto Krajowy Sąd Dyscyplinarny odnotował znaczący wzrost liczby spraw dyscyplinarnych, kierowanych przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów, związanych z niewykonaniem obowiązku doskonalenia zawodowego. Tendencja wzrostowa w tym zakresie utrzymuje się, ponieważ liczba wniosków dotyczących nieprzeszkolenia za 2010 r. skierowanych ostatnio przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów do Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego wynosi prawie tysiąc.

Na dzień 31 marca 2011 r. z bieżącej kadencji zostały nierozpoznane 62 sprawy (wyznaczono terminy rozpraw), natomiast w przypadku 4 spraw z wniosków KKN, Sąd nie będzie mógł skompletować składów sędziowskich z uwagi na brak członków Sądu, którzy dotychczas nie brali udziału w ich rozpatrywaniu.

Reasumując, Krajowy Sąd Dyscyplinarny sprawnie poradził sobie z wyzwaniami, które pojawiły się głównie za sprawą wejścia w życie ustawy zmieniającej część stosowanej do tej pory procedury dyscyplinarnej. Działania Sądu, dbającego o przestrzeganie etyki zawodowej i zachowanie należytej jakości wykonywanych usług, zmierzały do budowania zaufania i pozytywnego wizerunku tego organu w oczach biegłych rewidentów oraz opinii publicznej.